

rens Dymærksomhed, idet jeg opruller Leppet for Fremtiden, og vise, hvorledes Sagerne kunne staae, som vi ville haabe, om lang Tid, men muligt alt om kort Tid. Lad os tænke os, at der paa den danske Throne sidder den sidste mandlige Descendent af Prinds Christian af Glücksborgs Linie. Nu ligger det jo i Sagens Natur at Ingen førend i den fremrykkede Alder opgiver Haabet om mandligt Afkom, og man kunde altsaa tænke, at han opsætter at skaffe en for Danmark betryggende Bestemmelse tilveie med Hensyn til Arvefølgen, indtil han er en af Alderdom svækket Mand. — Paa den Gamle gjøre Omgivelserne sig altid gjældende; den Gamle seer gjerne, hvad der omgiver ham, gennem Andres Brillen og hører med Andres Øren; — lad os sætte, at til hiin Tid er det en russisk Storfyrste, en augustenborgsk eller oldenborgsk Prinds, der har sikkert Haab om at kunne sætte den holsteenske Fyrstefrone paa sit Hoved, og vi vide jo, hvorledes Alle pleie at vende deres Blik mod den opgaaende Sol; vi vide, at denne Prætendent da vil have det mægtige og store Rusland i Ryggen; vi vide, hvorledes et stort og mægtigt Rige udøver sin Indflydelse paa et lidet og mindre mægtigt Rige; — lad os tænke os, at der da er et indflydelsesrigt Parti her i Landet, som er for den russiske Prinds eller den tydske Fyrste, som Rusland vil anbefale. — Lad os tænke os, at der i H.S. Majestæts Raad i hiin Fremtid kunde sidde Mand, som vare betagne af den russiske Indflydelse og derfor søgte at holde fjernt fra Kongen alle dem, som vilde fremtræde fra den modsatte Side (Hør!). Lad os endvidere tænke os, at der i Folketsforsamlinger optraadte Mand, som med begejstrede Ord talte for Alt, hvad vi skyldte Rusland, og som vilde udlede Alt, hvad der var skeet til Fædrelandets Bedste og Frelse, fra Ruslands Indflydelse: jeg vil da spørge den høitærede Forsamling, om den troer, at den daværende Konge paa Danmarks Throne, ifølge Londontractatens anden Artikel, vil opfordre Europas Magter til i Forening med sig, at udnævne en Thronfølger? Troer man ikke meget mere, at han vil lade dette fare, da han — som den høitærede Justitsminister forleden oplyste — meget godt kan lade det være; troer man ikke, at uden

Frihed i Balget vil denne Prætendent til Holsteens Hertugkrone blive faaret til Danmarks Konge. Jeg vil spørge, om man ikke derved udsætter vort elskede Fædreland for at blive ligesom et Appendix, et Tillæg, eller — om jeg saa maa sige — et Annex til Holsteen —; om det ikke, som en æret Taler forleden sagde, da vil gaae Danmark i Forhold til Hertugdømmet Holsteen, som det er gaaet Ungarn i dets Forhold til Erkehertugdømmet Østerrig? (Hør! Hør!). Jeg har alt i flere Aar kæmpet mod den flesvigholsteenske Indflydelse (Hør! Hør!), saavidt det har staaet i min svage Magt; jeg har allerede for mange Aar tilbage advaret imod den saavel i engere Kredse som i talrige Folketsforsamlinger og viist, hvorledes Fremtiden vilde blive farefuld for vort Fødeland; men det er gaaet mig ligesom hiin Cassandra, at min Spaadom ikke blev troet (Aa! latter!). Jeg tillader mig nu atter at forudsige, og jeg beder den høitærede Forsamling skænke mig sin Dymærksomhed, at den fare for Danmarks Selvstændighed, jeg her har skildret, mulig ligger nærmere, end Mange troe. Jeg agter enhver Bevægelse, og jeg skal vel vogte mig for at forekrive Andre, hvad de have at gjøre, men for mig er det en Nødvendighed at stemme imod det Kongelige Budskab, hvis man ikke paa nogen Maade vil gjøre nogen Forandring i det, saaledes som det nu foreligger os. Naar jeg har været med at stille Øndringsforslag, saa er det netop, fordi jeg ikke har kunnet finde, at Londontractaten indeholder Noget, som tvinger os til at affaffe vor gamle Arvefølgeorden. Tro lige til det Sidste vil jeg blive denne Arvefølgeorden, og jeg vil slutte mig til dem, der, som en æret Taler forleden sagde, vare ligesom en Livvagt omkring denne Arvefølgeorden.

A. Sørensen: Det er ikke med det Haab, at jeg, ved de korte Bemærkninger, jeg har ifinde at gjøre i Anledning af det foreliggende Forslag, skulde kunne føie Noget til det, som allerede er blevet foredraget i den Retning; jeg vil heller ikke tiltroe mig at kunne give saadanne Grunde, som vare istand til at føre Andre til den samme Side, hvorpaa jeg befinder mig; men det afgjørende Dødblik nærmer sig, og jeg føler saaledes en Tilskyndelse til at